

บทที่ 5

อภิปรายและสรุปผล

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตร ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นสาระการเรียนรู้ เพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยโดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนโยบายและ แผนการจัดการศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาหลักสูตร และศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความเหมาะสมและความต้องการใน การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง และสอบถามผู้บริหารกอง การศึกษาเทศบาลเมืองหัวหิน ผู้บริหารโรงเรียน ครู กรรมการสถานศึกษา และนักเรียนขั้นที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอ หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยนำข้อมูลพื้นฐานมาจัดทำร่างหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยวในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ประเมิน คุณภาพเบื้องต้นโดยใช้เทคนิคปฏychongt ได้ค่าเฉลี่ยคุณภาพของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งฉบับเท่ากับ 8.80 ซึ่งจัดได้ว่ามีคุณภาพ ระดับปานกลาง ขั้นที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร เครื่องมือที่ใช้สำหรับการทดลองใช้หลักสูตร ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยได้มีการหาคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร โดยการขอให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน ความตรงตามเนื้อหา และทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และ ค่าความเชื่อมั่น ตามหลักการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแต่ละชนิด จากนั้นก็ได้ ทดลองใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นเวลา 20 ชั่วโมง ขั้นที่ 4 การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร ผู้วิจัยได้นำผลการประเมินการทดลอง

ใช้หลักสูตรมาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความสมบูรณ์และมีความเหมาะสมต่อท้องถิ่นในโอกาสต่อไป

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ได้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยจัดทำเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีองค์ประกอบ ดังนี้ ความนำ หลักการ จุดหมาย มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชา หน่วยการเรียนรู้และเวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผล โดยประเมินคุณภาพหลักสูตรก่อนนำไปใช้ โดยเทคนิค Puissance Measure (P.M.) ได้หลักสูตรมีค่าเฉลี่ยคุณภาพเท่ากับ 8.80 จัดเป็นหลักสูตรมีคุณภาพปานกลางหรือใช้ได้ และยังเป็นหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น เหมาะสมกับผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อเพิ่มเติม พร้อมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และหวนแทนในท้องถิ่นของตน

2. ผลการทดลองใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อ 1

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อ 2

2.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อ 3

2.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมุติฐานของการวิจัยข้อ 4

อภิปรายผล

ผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า มีประเด็นสำคัญที่จะอภิปรายผลดังนี้

1. ผลจากการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้หลักสูตรมีคุณภาพปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้นำแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรของนักศึกษามาวិเคราะห์เป็นขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรฉบับนี้ กล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยศึกษาข้อมูลพื้นฐาน แล้วนำข้อมูลพื้นฐานที่ศึกษาไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตร มีการประเมินคุณภาพหลักสูตรก่อนนำไปใช้เทคนิค Puissance Measure (P.M.) เพื่อให้ทราบถึงข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรและทำให้สามารถปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ แล้วจึงทดลองใช้หลักสูตร และประเมินผลพร้อมก็นำผลการทดลองและข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงหลักสูตร ดังนั้นองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ จุดหมาย โครงสร้างเนื้อหา หน่วยการเรียนรู้และเวลาเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผล จึงมีความเหมาะสมสอดคล้องกัน และหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวท้องถิ่นของตน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อเพิ่มเติม และยังกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจ และหวงแหนในท้องถิ่น และยังสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 27 ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำสาระหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญา ท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กรมวิชาการ, 2544 ข, หน้า 2) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรพร สุนทรวัฒน์ศิริ (2543) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ ตามหลักการจัดการศึกษาแบบเน้นผลการเรียน สำหรับนักศึกษา สาขาธุรกิจ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยี

ราชวงศ์สุโขทัยที่พัฒนาขึ้นนั้นส่งผลให้ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วชิรินทร์ คำรงค์สกุลชัย (2547) เรื่อง การพัฒนาหลักสูตร บูรณาการสาระคนตรีนาฏศิลป์และอาชีพ ในท้องถิ่น เรื่อง “ระบำกริดยาง” สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าได้ หลักสูตรสถานศึกษาที่มีคุณภาพปานกลาง มีความเหมาะสมและ สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียนทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องภูมิปัญญา ทางด้านดนตรีในท้องถิ่นอาชีพและนาฏศิลป์ไทยและงานวิจัยของ ปราบธาดา ศรีสุข (2544) ได้ พัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัด สมุทรปราการ พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว นั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

2. ผลการทดลองใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏว่า ผลการทดลองเป็นไปตาม สมมติฐาน คือ

2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อ การท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏดังกล่าวนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ของผู้วิจัยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาจริงโดยฝึกฝนอย่างเพียงพอและจริงจัง มีการฝึกกระทำซ้ำ ๆ อย่าง ต่อเนื่อง สอดคล้องกับหลักในการสอนภาษาอังกฤษของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537, หน้า 4) ที่กล่าวว่า การสอนนั้นจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้กระทำ ซ้ำ ๆ และกระทำอย่างต่อเนื่อง นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงเพราะการทำซ้ำ ๆ จะทำให้นักเรียนจำได้แม่นยำ ซึ่งเป็นไป ตามแนวคิดของธอร์นไดค์ (Thorndike, n.d. อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี, 2546, หน้า 215) กฎการ เรียนรู้ที่จะช่วยให้การสอนภาษามีอยู่ 3 กฎและกฎแห่งการฝึกหัด การฝึกหัดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และจำได้ดี และมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น กิจกรรม ช่องว่างข้อมูลระหว่าง ผู้ทำกิจกรรม (Information Gap) เกม เพลง บทบาทสมมติ กิจกรรมระดม ความคิด เป็นต้น เคอร์ (Kerr, n.d. อ้างถึงใน สมร ปาโท, 2545, หน้า 128) ที่กล่าวว่า เกม และ สถานการณ์จำลอง เป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะนักเรียนได้ฝึกภาษาอังกฤษในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน อย่างมีวัตถุประสงค์มากกว่าการทำแบบฝึกหัด และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (กรมวิชาการ, 2542, หน้า 12-13) คือการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน

สามารถนำภาษาไปใช้ได้ สถานการณ์จริง โดยผู้เรียนรู้จักแสดงออกซึ่งความคิดเห็นโดยทักษะการพูด รวมทั้งผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ฟังได้ กิจกรรมต่าง ๆ และสอดคล้องกับ ไฮเมส (Hymes, n.d. อ้างถึงใน สมร ปาโท, 2545, หน้า 127) ที่กล่าวว่า การเรียนภาษานั้นครูต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาซึ่งกิจกรรมดังกล่าวนี้ ควรมีลักษณะให้เหมือนจริงในชีวิตประจำวันมากที่สุด และเนื้อหาที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้นั้น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นของตน นักเรียนจึงได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัว จึงทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่เรียนอย่างลึกซึ้ง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อารี พันธุ์มณี (2546, หน้า 237) ในการจัดการเรียนการสอนนั้นครูควรจัดการเรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัว เพื่อให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอน การเรียนรู้จากการเรียนรู้ก่อนมาสู่การเรียนรู้ใหม่ได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ เพียเจต์ (Piaget, n.d. อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 119) ผู้เรียนจะเกิดพัฒนาด้านสติปัญญา เป็นผลเนื่องมาจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คือการจัดการจากสิ่งใกล้ตัวไปหาสิ่งไกลตัว

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏดังกล่าว ทั้งนี้จากกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนรู้มีกระบวนการฝึกทักษะการฟังที่เกี่ยวกับเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน และได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและจริงจัง โดยฟังจากแถบบันทึกเสียง ที่ให้เสียงโดยเจ้าของภาษา Mr. William Scott และ Mrs. Marry Rogers ซึ่งเป็นอาจารย์โรงเรียนสมถวิล หัวหิน ซึ่งกล่าวได้ว่าผู้เรียนฝึกทักษะการฟังที่มีความหมาย และสอนฟังอย่างมีขั้นตอนโดยใช้แนวคิดของ ทิพพิ อ่องแสงคุณ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2544 ค, หน้า 18-19) ให้ผู้เรียนฟังแถบบันทึกเสียงตามความต้องการ แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงตาม ฝึกออกเสียงจนคล่อง ถูกต้อง โดยเริ่มฟังจากง่ายไปยาก คือ คำเดี่ยว วลี ประโยค และเนื้อเรื่อง และหลังจากฟังแล้วผู้เรียนจะต้องแสดงออกถึงความเข้าใจโดยเดิมคำที่ขาดหายไป ตอบคำถาม และเล่นเกม โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ พอลสตัน (Paulston, n.d. อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2523, หน้า 159) ที่กล่าวว่า การฟังจะต้องเป็นการฟังที่มีจุดมุ่งหมายว่าเมื่อฟังจบแล้วผู้เรียนจะต้องตอบคำถาม ปฏิบัติตาม หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ได้ และมีคำศัพท์ โครงสร้างเนื้อหาทางภาษาเหมาะสมกับผู้เรียนโดยวิเคราะห์ โครงสร้าง คำศัพท์จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-ม.3)

2.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

ใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า ดังกล่าวทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้มีกระบวนการฝึกทักษะการพูดที่เกี่ยวกับเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน และได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอเป็นเรื่องราวรอบตัวของผู้เรียน โดยใช้ภาษาที่พูดในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2544 ข, หน้า 21) ที่กล่าวว่า การสอนพูดต้องใช้ภาษาที่พบในชีวิตประจำวัน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมช่องว่างข้อมูลระหว่างผู้ทำกิจกรรม (Information Gap) เกม โดยเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้จริงและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเพียงพอ สอดคล้องกับหลักการสอนภาษาอังกฤษของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537, หน้า 4) ที่กล่าวว่า การสอนนั้นจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้กระทำซ้ำ ๆ และกระทำอย่างต่อเนื่อง นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงเพราะการทำซ้ำ ๆ จะทำให้นักเรียนจำได้แม่นยำ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของธอร์ไดค์ (Thomdike, n.d. อ้างถึงในอารี พันธมณี, 2546, หน้า 215) กฎการเรียนรู้ที่จะช่วยให้การสอนภาษามีอยู่ 3 กฎและกฎแห่งการฝึกหัด การฝึกหัดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีทักษะการพูด

2.4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการทดลองใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นหลักสูตรที่ทำให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ และเรียนรู้อย่างสนุก มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายมีการวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสมต่อผู้เรียน รวมทั้งการเรียนรู้ในเรื่องราวเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองนั้นทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงถือได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สร้างประสบการณ์ตรงให้กับผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (Allport, n.d. อ้างถึงใน โชติกา ศรีถาวร, 2543, หน้า 19) การจัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ และความสนุก จะทำให้ผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียน และยังสอดคล้องกับวิสัยทัศน์กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษต่างประเทศ (กรมวิชาการ, 2544 ข, หน้า 1) ซึ่งคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ

ผลการทดลองใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประรณนา

ศรีสุข (2544) ได้พัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสมุทรปราการ พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวนั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการท่องเที่ยวสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุริยวรรณ ฉัตรอนันตเวช (2537) ได้ทดสอบผลของกิจกรรมฟัง – พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาการท่องเที่ยวและการโรงแรมที่สร้างขึ้น โดยการใช้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในห้องเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยร่วมและคะแนนการทดสอบแต่ละกิจกรรมฟัง – พูดสูง และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และงานวิจัยของกนกวรรณ วิริยะกุล (2542) ได้ทำวิจัยเรื่องผลการให้แบบฝึกเสริมภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน (อ 036) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ แบบฝึกมีทักษะในการสื่อสารดีขึ้น

จากผลการทดลองใช้หลักสูตรโดยพิจารณาจากสมมติฐานการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ อาจกล่าวได้ว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นหลักสูตรที่มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษ โดยการนำหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แล้วผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และประกอบอาชีพ หรือเป็นแนวทางในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมหรือศึกษาต่อเพิ่มเติมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1.1 ควรพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น นำเรื่องราวในท้องถิ่นที่เป็นเรื่องใกล้ตัวมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้รับไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งถือว่าการเรียนรู้ที่มีความหมาย

1.2 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อนำมาพัฒนาหลักสูตร ควรสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวนั้นเกี่ยวกับเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องการให้นำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร

1.3 ครูผู้สอนที่จะนำหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถนำไปจัดการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ได้ เพราะเนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา และสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้วิเคราะห์จากมาตรฐานการเรียนรู้ของช่วงชั้นที่ 3 หรือจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

1.4 ในการจัดชั้นเรียนที่เหมาะสมสำหรับหลักสูตรนี้ ควรจัดชั้นเรียนขนาดเล็กไม่เกิน 15 คน เพื่อที่การฝึกใช้ภาษาจะได้ฝึกใช้อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพที่แท้จริง

1.5 ในการนำหลักสูตรไปใช้ควรจัดเวลาที่เหมาะสม ควรเลือกช่วงเวลาที่นักเรียนไม่ต้องทำกิจกรรมอื่นที่โรงเรียน

1.6 ในการจัดการเรียนการสอนควรจัดอย่างต่อเนื่อง เพื่อการฝึกใช้ภาษาจะได้ฝึกอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ถ้านักเรียนไม่มาควรจัดสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนที่อาจจะป่วยหรือไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ของทางโรงเรียน

1.7 ในการวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ควรมีเจ้าของภาษามาเป็นผู้ร่วมสอบด้วย

1.8 ในการจัดการเรียนการสอนควรจัดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว อาทิ ทักษะศึกษานอกสถานที่ ปฏิบัติกิจกรรมในสถานการณ์จริง เช่น ให้ไปแนะนำนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น ควรมีการเชิญเจ้าของภาษา หรือวิทยากร เช่น มัคคุเทศก์มาช่วยสอน ให้ความรู้ พูดคุย ซักถามเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาหลักสูตร สาระการเรียนรู้เพิ่มเติมนอกจากภาษาอังกฤษ อาจเป็นภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี หรือภาษาฝรั่งเศส ซึ่งถือว่าการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพต้องการในท้องถิ่นด้วย เพราะอำเภอหัวหินมีนักท่องเที่ยวจากหลาย ๆ ชาติมาท่องเที่ยว

2.2 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวบูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ อาทิ บูรณาการกับกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เช่น การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นต้น

2.3 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในระดับอื่น ๆ เช่น ในช่วงชั้นที่ 4 หรือในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นต้น

2.4 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ โดยคำนึงถึงต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียน